Roxana Brînceanu

Colecţionarul de îngeri

Au venit toţi să-l vadă. S-au adunat tăcuţi, aşteptând. Şi-au adus familiile, bătrânii şi copiii, pe cei bolnavi şi pe cei trişti, pe cei osteniţi şi pe cei singuri. Au venit cei săraci şi cei prea bogaţi.

Au venit cu vise şi speranţe.

Aşteptau miracole. Auziseră despre miracole, veştile circulă rapid, din gură în gură, din oraş în oraş, din generaţie în generaţie, din colonie în colonie. Întotdeauna fuseseră miracole, din cele care aduc schimbări, care fac visele şi speranţele să devină realitate, dar o altfel de realitate decât cea aşteptată, o realitate miraculoasă.

Au adus daruri. Fiecare după puterile sale, după sufletul fiecăruia şi după cât de profunde şi de adevărate îi erau dorinţele. Cei credincioşi. Cei disperaţi. Cei doar curioşi. Au adus daruri şi le-au pus înaintea Vindecătorului de suflete. Apoi au aşteptat, tăcuţi.

Corabia sa strălucitoare l-a coborât din stele, înconjurat de lumină limpede. El aducea liniştea, pacea, odihna, sfârşitul tuturor relelor. Împlinirea. El le citea în suflete. Rătăcitor dintotdeauna printre lumi, căutând, împărtăşind înţelepciunea tuturor, visele tuturor, durerile tuturor, neliniştea tuturor, dăruind şi adunând comori, Vindecătorul şi Colecţionarul.

A privit mulţimea, a privit darurile, şi le-a acceptat. Dar încă nu era ceea ce-şi dorea el.

Mulţimea tăcea, aşteptând. I-a privit din nou, pe toţi, şi pe fiecare în parte. Şi le-a citit în suflete. A făcut câte o călătorie în fiecare suflet.

În fiecare suflet era ceva. O durere, o dorinţă, un vis, o deznădejde, o speranţă, prea multă singurătate, prea multă tristeţe. Şi le-a adunat pe toate în înţelepciunea sa, le-a purificat şi contopit într-o unică rază de lumină, curată, concentrată, a cărei forţă să poată străbate universuri. Ar fi putut atinge alte lumi să le împartă şi lor din înţelepciunea supremă.

Dar raza de lumină nu era liberă. Nu avea un rost, un chip, o datorie. S-ar fi putut uşor dezintegra. A cercetat-o atent, s-o cunoască, şi cunoscând-o mai bine, s-o adauge măreţei sale colecţii aducătoare de miracole. Atunci el, Vindecătorul, Colecţionarul, s-a adresat mulţimii:

- Daţi-i un nume.

Şi fiecare din mulţime a murmurat numele viselor şi speranţelor sale, a ceea ce iubea mai mult şi preţuia mai mult. Colecţionarul a luat din fiecare câte ceva şi o pus nume noii fiinţe, care s-a ridicat în lumină cu aripile larg deschise deasupra celor ce-i dăduseră viaţă, şi numai atunci au putut fi toţi fericiţi, împliniţi, completi.

Noul înger s-a alăturat legiunii, şi-a găsit un loc printre ceilalţi, şi astfel i s-a dat un rang şi o misiune, după harul său.

Miracolele fuseseră îndeplinite. Colecţionarul s-a urcat în corabia sa, acum şi mai strălucitoare, şi şi-a reluat rătăcirea printre lumi, în căutare de noi îngeri pe care să-i alăture armatei sale. Şi ei s-au numit Mihael, Rafael, Gabriel, Samael, Anael, Azrael, Sachiel, Cassiel, Uriel, Asariel, Selatiel, Gudiel, Varahiel, şi multe alte nume. Unii i-au fost soldaţi credincioşi, i-au stat alături ajutându-l să navigheze printre universuri şi să citească în suflete. Alţii l-au părăsit, refuzând să facă parte dintr-o colecţie şi să se supună regulilor celor fără de reguli. Au pornit să rătăcească pe propriul drum, mercenari fără stăpân, în încercarea de a-i regăsi pe cei din ale căror vise se născuseră cândva, de a se reîntoarce la ei, în încercarea de a restabili echilibrul.

Colecţionarul, Vindecătorul, Constructorul de Miracole, a obosit rătăcind. El nu avea nici un nume. Îngerii nu-i dăduseră unul, îl chemau în 99 de moduri, după dorinţele lor şi după

caracteristicile fiecăruia, şi după nuanţele clipei. Altcineva trebuia să-i dea Colecţionarului un nume.

S-a oprit pe o lume pustie. Ceţuri groase îi acopereau suprafaţă, şi era întuneric. Liniştea i-a făcut bine pentru un timp, i-a calmat zbuciumul, neliniştea, angoasele adunate în eterna-i rătăcire. Dar tot nu avea cine să-i dea un nume, clipa aceea era încă departe. Colecţionarul nu se mai oprise niciodată pe o lume pustie, întotdeauna fusese cineva care să-l întâmpine, cu daruri, cu speranţe, cu credinţă, cu dorinţa de miracole. Acolo nu era nimeni.

Atunci a început să se gândească la cum ar vrea să fie lumea lui, lumea care să-i pună un nume şi să-i dea un rost. Mai întâi de toate, să fie lumină.